

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 598/2021
29.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Слађане Накић Момировић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... бр. ..., кога заступа Милан Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране РС- Војна пошта 5006 Бујановац, коју заступа Војно правобранилаштво-Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 200/20 од 27.10.2020. године, у седници већа одржаној 29.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 200/20 од 27.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 200/20 од 27.10.2020.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 95/18 од 29.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности овог суда да поступа у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике између исплаћеног и припадајућег износа поклона за Нову годину за 2017. и 2018. годину, исплати укупан износ од 16.479,00 динара у опредељеним месечним износима са законском затезном каматом који су ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име солидарне помоћи због рођења детета исплати износ од 44.166,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.01.2016. године па до дана коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због увећане зараде за ноћни рад исплати износ од 2.586,38 динара у опредељеним месечним износима са законском затезном каматом, који су ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.02.2015. до 31.01.2018. године, исплати укупан износ од 36.260,00 динара у опредељеним месечним износима са законском затезном каматом који су ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.02.2015. до 31.01.2018. године, исплати укупан износ од 114.456,63 динара у опредељеним месечним износима са законском затезном каматом који су ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова парничног поступка и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 200/2020 од 27.10.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, четвртом, петом и шестом изреке, те су жалбе тужене и тужиоца у овом делу одбијене, као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу седмом изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, потребе новог тумачења права и због потребе разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе у поступцима против туженог ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. У ревизији се позива на одредбе чл. 403 став 1. тачка 2. и 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужилац изјавио ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених на исплату разлике између исплаћеног и припадајућег износа поклона за Нову годину 2017. и 2018. годину, по основу члана 46. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 25/15 и 50/15 – Анекс 20/2018, 34/2018) (одлука Врховног касационог суда Рев2 3741/2019 и Рев2 3707/2019). Нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду солидарне помоћи за случај рођења детета донели у складу са одредбом члана 44. Правилника о накнади трошкова и других примања у Војсци Србије („Службени војни лист“ бр. 18/13). Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду штете због увећане зараде за ноћни рад, нижестепени судови су закључили да тужиоцу припада право на ово потраживање у висини коју је утврдио вештак економско-финансијске струке. Како је у конкретном случају одредбом члана 29. став 2. Посебног колективног уговором за државне органе, који се примењивао у спорном периоду од 01.02.2015. године до 31.01.2018. године, предвиђено да су у коефицијенту, садржане и накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, нижестепени судови су закључили да тужиоцу не припада право на ово потраживање. Стога су без значаја наводи из ревизије који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса у

односу на постављене тужбене захтеве, који су од стране нижестепених судова оцењени у складу са постојећом судском праксом и применом материјалног права у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 06.03.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић